

Op weg naar Ho... Nog nooit zat ik vanaf het begin zo kapot, we hebben een etappe van rond de zeventig kilometer voor de boeg. Vroeg uit de veren en op pad. Roos fietst als nooit te voren en het lijkt alsof ik steeds verder achterop raak... Regelmatig moet Roos wachten en achterom kijken om te zien of haar vader er al aan komt. Het lijkt alsof ik door alle omstandigheden de energie uit mijn lijf voel stromen, bloedheet, heuvels... Te weinig energie om lekker te fietsen, een leeg gevoel. Op de plaats van bestemming laat ik me uiteindelijk tegen de muur van een eethuisje vallen, Roos en ik moeten mijn fiets samen naar het guesthouse duwen.

Al snel blijkt dat mijn vader niet aan de omstandigheden kan wennen. De warmte, het eten, de slechte conditie (weinig training, diarree etc) beginnen behoorlijk op te spelen. Wat voor mij veel wachten betekent. Niet altijd leuk, maar je doet het samen dus je past je aan. Aangekomen op plaats van bestemming ploft mijn vader uitgeput tegen een eetschuur. Hij is niet in staat nog maar iets verder te fietsen! Voor mij de taak het guesthouse te zoeken. Vervolgens snel terug naar pa om met hem samen de fiets naar boven te duwen en ons te settelen in het guesthouse. Raar om je sterke vader zo afgemat te zien.

We voelen ons goed en hebben er veel zin in. We ontmoeten veel leuke mensen en van alle kanten wordt ons Obruni, Obruni (blanke) toegeroepen. We fietsen langs een schoolje waar de kinderen keurig in een rij staan opgesteld. Leuk om even een foto van te maken, denk ik en ik haal mijn camera tevoorschijn. Waarna een van de kinderen Obruni roept en het op een lopen zet, gevolgd door de rest van de school... Er is geen ontkomen aan!

Na tachtig kilometer wordt het voor mij toch wel eens tijd om eens lekker onder een boom te gaan liggen tussen de 'locals'. Op een soort bed langs de kant van de weg vind ik een

mooi plekje om eens lekker te gaan tukken. Roos, die dit totaal niet ziet zitten, kijkt er een beetje beteuterd bij. Misschien een beetje irritant als je vader zo tussen al die mensen gaat liggen pitten. 's Avonds eten we in een plaatselijk ziekenhuis, een mooie afsluiter van zo'n lange dag!

Na een dag in de bus, weer fijn op de fiets. Inmiddels een heel stuk naar het noorden opgeschoten. Dat betekent grotere hitte, lagere luchtvochtigheid en vooral veel stof. Een lange dag voor de boeg, maar allebei fit en vol goede zin. Na een paar kilometer hoor ik opeens geschreeuw achter me (ik fiets nog altijd voorop). Nieuwsgierig kijk ik achterom, ik ben getuige van een komisch tafereel. Mijn vader met zijn camera in de aanslag omringd door wel honderd schoolkinderen en een wolk van stof.

Na zo'n tachtig kilometer stoppen we bij een soort bushalte om wat cadeautjes uit te delen aan de 'locals'. Althans, naar mijn idee... Mijn vader denkt daar heel anders over en grijpt de kans aan om eens even lekker te gaan pitten. Daar zit je dan midden in Ghana, tussen een horde nieuwsgierige dorpelingen, die zich waarschijnlijk allemaal afvragen wat die Obruni's daar doen... Kon ik maar verder fietsen, kon ik deze arme mensen maar iets aanbieden, nu heb je wel lang genoeg geslapen hoor... En gelukkig na een uur wachten, fietsen we dan eindelijk verder. Om 's avonds in de kantine van een ziekenhuis te eten, waardoor ik de frustratie en het afzien van de dag al snel helemaal kan vergeten!

Als je een zondag in Kumasi hebt doorgebracht en de grootste markt van West-Afrika hebt bezocht met al z'n indrukken, dan verlang je weer naar rust en de natuur. De dag dat we weg fietsen van Lake Bosumtwi ligt een hele klim in het verschiet. Zelf ga ik lekker vooruit deze dag en al loopt het zweet me met stralen van mijn lijf, ik voel me goed en heb

er zin in. Eenmaal boven op de kraterwand heeft Roos het helemaal gehad, ze klaagt zo erg dat ik denk dat dit de laatste fietstocht zal zijn. Heb ik haar dan toch te veel gevraagd met dit avontuur?

Na een stuk met de bus te hebben gereisd, brengen we een bezoek aan de markt in Kumasi. Wat een belevenis! Vervolgens zijn we verder gefietst naar Lake Bosumtwi, zo'n dertig kilometer verderop. Dit meer is door een meteoriet ontstaan, het is dan ook omringd door behoorlijke heuvels. En dat is zweeten! Bij 35+ graden hitte en met een stoffige stinkstad net achter ons, valt het niet mee een flinke berg te beklimmen. Maar eenmaal over de berg worden we getraceerd op een prachtige lodge en een schitterend meer, helemaal voor ons alleen. Alleen moeten we de volgende dag weer die bult op... Weer zweeten, zweeten en nog eens zweeten. Ditmaal gaat het met mij niet zo lekker, flinke griep van de 'fan' (de ventilator), dus het klimmen valt zwaar op mijn bord. En dan nog verder door naar Obuasi, ik heb het helemaal gehad! Maar pa heeft net eens een goede dag, dus die zit niet bepaald op geklaag te wachten... Niet echt bevorderlijk voor je al slechte humeur. Maar uiteindelijk zet ik dan toch maar mijn schouders eronder en ga ik weer door. En dan haal ik het toch! Onze laatste bestemming per fiets: Obuasi.

Ik kan met heel mijn hart zeggen dat ik de tijd van mijn leven heb gehad in Ghana. Om dit samen met mijn vader te doen, maakte het extra bijzonder. Ik had het voor geen goud willen missen en als de kans zich voordoet om nog eens samen op de pedalen te gaan staan, zal ik die met beide handen aangrijpen.

Na al die jaren samen fietsen, was ook dit jaar in Ghana weer een geweldige ervaring. En meer dan dat zelfs, het was super om met zijn tweeën te fietsen in Afrika!

Praktische informatie over fietsen in Ghana vind je op de Wiki. Kijk op <http://wiki.devakantiefietser.be> en lees over de Wiki op pagina 44-45